



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΫΠΗΡΕΤΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 18 — 'Εν δε ταῖς ἰσαρ. φρ. 18 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΤΗΣ.

ΣΤΟ ΔΗΜΑΡΙΟ.

Χαρήτε, παλληκάρια . . . 'Ελληνική παντιέρα
 'Απάνω εις τὸ κάστρο τῆς Ἄρτας ἰστυλώθη,
 'Ανάσαναν οἱ σκλάβοι μ' ἐλεύθερο ἀγέρα,
 Καὶ ἀπαντελοῦνται τέσσε ὄντεράτα καὶ πόθοι,
 Γεμίζει δ' ἀγέρας ἀπὸ χαρᾶς φωναίς,
 'Ελεύθεροι καὶ σκλάβοι ἀπ' τὴν καρδιά φιλιούνται,
 Χρυσόφτερες ἐλπίδες 'στὰ στήθερα τῶν γενναιοῦνται,
 Καὶ Τούρκου δὲν γροικιέται τριγύρω ἀμανός.

'Ημέρωσε ὁ Τούρκος, τ' ἀνήμερο θεριό,
 Κι' ἐγὼ χαρὰ γεμάτος φωνάζω ε'Β! Μαριώ,
 Καιρὸς νὰ τραγουδοῦμε . . .
 'Εμπῆκαν οἱ στρατοὶ μας μέσα 'στὸ Δημαριό . . .
 Κέρνα κρασί νὰ πιοῦμε.»

Χαρήτε, καὶ ἂν δίχως ν' ἀνοίξη καρμιά μύτη
 Τὸ χῶμά μας πατοῦμε, παιδιὰ, ὑπομονή,
 Καὶ ἴσως θεὸς νὰ φέξη ἀργότερα μιὰ τρίτη,
 Ποῦ μ' αἵματα ἢ δοῦξά ἐμπρός μας θὰ φανῆ.
 'Στὰ πόδιε μας ἢ δόξα βαθιὰ βελιὰ κοιμάται,
 Καὶ φθάνει ἓνα στόμα μονάχα νὰ 'βρεθῆ
 Νὰ τῆς φωνάξη «Σήκω» κι' αὐτὴ θὰ σηκωθῆ . . .
 Μὰ ποῖο θὰ ἦν' ἐκεῖνο, ἀδελφίε, μὴ 'ρωτᾶτε.

'Ημέρωσε ὁ Τούρκος, τ' ἀνήμερο θεριό,
 Κι' ἐγὼ χαρὰ γεμάτος φωνάζω ε'Β! Μαριώ,
 Καιρὸς νὰ τραγουδοῦμε . . .
 'Εμπῆκαν οἱ στρατοὶ μας μέσα 'στὸ Δημαριό . . .
 Κέρνα κρασί νὰ πιοῦμε.»

Φιλήστε τὴ σημαία τὴ χρυσοκεντημένη,
 'Στὸν ἴσκιό της δροσοῦλα θὰ εὑρετε γλυκεριά . . .
 'Ὀ! πῶς καλὰ νὰ ἦταν κατακουρευλισμένη,
 Καὶ νᾶκουε κᾶν μία πολέμου τουφεκιά.
 'Αλλὰ ἄς ἦναι κι' ἔτσι . . . ἔξω κακὴ καρδιά,
 'Ας πάψῃ πῶς τῆς τόση; μουρμούρας τὸ ψαλτῆρι,
 Καὶ ὅλοι εἰς τοῦ ἔθνους τὸ νέο πανηγύρι
 'Ας ὀφ. κατακαλιστοῦμε ἐλεύθερα παιδιὰ.

'Ημέρωσε ὁ Τούρκος, τ' ἀνήμερο θεριό,
 Κι' ἐγὼ χαρὰ γεμάτος φωνάζω ε'Β! Μαριώ,
 Καιρὸς νὰ τραγουδοῦμε . . .
 'Εμπῆκαν οἱ στρατοὶ μας μέσα 'στὸ Δημαριό . . .
 Κέρνα κρασί νὰ πιοῦμε.»

Γιὰ 'μᾶς χαρῆς ἡμέρα θὰ ἦναι πῶς ἡ Τρίτη,
 Ζήτω καὶ πάλι ζήτω καὶ τραλάλάλά,
 Βάλτε φωτιά 'στὰ τόπιε, 'στοῦ Κεχαγιᾶ τὸ σπῆτι...
 'Στὸ διάβολο! τί εἶπα; μοῦ φύγαν τὰ μυαλά.
 'Απ' τὴν πολλὴ χαρὰ μου δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ,
 Καὶ τόσο ἔχω αἶστρο καὶ αἶσθημα μεγάλο,
 Ποῦ μωβρνεταὶ τσιτσιδὶ 'μπροστά σας νὰ προβάλλω,
 Χωρὶς οὔτε γυναῖκα οὔτ' ἄνδρα νὰ 'ντραπῶ.

'Ημέρωσε ὁ Τούρκος, τ' ἀνήμερο θεριό,
 Κι' ἐγὼ χαρὰ γεμάτος φωνάζω ε'Β! Μαριώ,
 Καιρὸς νὰ τραγουδοῦμε . . .
 'Εμπῆκαν οἱ στρατοὶ μας μέσα 'στὸ Δημαριό . . .
 Κέρνα κρασί νὰ πιοῦμε.»

Souris

ΑΘΗΝΑΙ ΗΜΕΡΑ ΤΗ ΗΜΕΡΑ.

Τόν μεσημερινόν μας ύπνον διέκοψεν η προχθεσινή βροχή λίαν βλαβερούς κίως.

Όλίγου δεῖν και θα την κατηρώμεθα, αν μη ώχρον και κεκοιμημένον μας παριστάτο τό φάσμα του δημάρχου μας κ. Σούτζου.

Φαντασθήτε ότι προς τιμωρίαν του ήθέλαμεν να τρέξωμεν κατόπι του κ. Σούτζου, να τον επαναφέρωμεν εις Αθήνας και να τον κρατήσωμεν δλόγυμον κατάθεσιν του δρμητικωτάτου εκείνου ουρανού καταρράκτου δια να τον λούσωμεν πατόκορφα, και να τον ξεπλύνωμεν μέχρι των ριζών των έρυθρών του γενεών από την κόνιν του.

Ναι, κυρίες μου, την κόνιν του, διότι αυτός την διατηρεί εις τας Αθήνας.

Την διατηρεί εις τας Αθήνας ως κόνιν Αγίου τινος, ως αγιον λείψανον.

Ός η Κέρκυρα έχει τον αγιον της και η Ζάκυνθος τον ιδιον της, έχουν και αι Αθήναι την αγίαν των κόνιν η σκόνη ην και παραδίδουν εύλαβως από μιας εις άλλην δημοτικην άρχην.

Πρώτην φοράν ο ουρανός έκαμε τόσον σφοδρόν πόλεμον εναντίον αγίου Ιθαγενούς εν πλήρει έβρει, καθ' ην εποχήν δηλαδή η πολιούχος σκόνη ητις άντεκατέστησε την Παλλάδα αε ύποχρεοί εις την ελαφροτέραν πνοήν άνέμου να

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

VICO CAMPANE.

Τό Τολέδο είνε η μεγαλειτέρα και επισιμωτέρα της Νεαπόλεως δδός. είνε η κυριωτέρα φλέψ του γιγαντώδους τούτου σώματος, εν η από βαθύς όρθρου μέχρι βαθύας νυκτός σφριγά ακοίμητος η θορυβώδης και πολυάσχυλος ζωή. Διήκει από της πλατείας του Δέντιου μέχρι της πλατείας του Αγίου Φερδινάνδου, εις αυτήν δέ, ως ρύακας εις εύρην ποταμόν, εισβάλλουσιν εκατέρωθεν πολυπληθείς δρομίσκοι, ών οι μόν άνόντες άγουςι προς τό άνωφερές της πόλεως μέρος, τό Corso, οι δέ κατιόντες προς τας εσωτερικάς συνοικίας. Ο εύφύστατος φλωρεντινός συγγραφεύς Yorick, ο τό δρι στον των περι Νεαπόλεως βιβλίον γράψας, παρέβαλε την δδόν ταύτην και τους εκατέρωθεν δρομίσκους προς υπερμεγέθη σπονδυλικήν στήλην ίχθύος τερατώδους μετά των έξαρτωμένων έξ αυτής πλευρών. Είς των δρομίσκων τούτων, μία των πλευρών, όπως θέλετε, είνε και τό Vico Campane, κείμενον παρά την ίσχατιάν του Τολέδου, ίγγυς του Αγίου Φερδινάνδου, φέρων εις την πλατείαν του Δημαρχείου, ουχί πολύ μακρός, στενός και άκάθαρτος ως πάσαι της πόλεως αι δδοί, είνεπερ τις δέ και άλλος θορυβώδης και εις των μάλλον χαρακτηριστικών.

την λατρεύει μέχρι θαυρών ψάλλον τους ύψηλοτέρους δμνους έκ του Ανανθίσματος των βλασφημιών και ύβρειών.

Άλλ' ήνοιξεν ο ουρανός τους καταρράκτας του και άφού άτρόπως πάντα διαβάτην εύρεν την θεάν σκόνην μόνην ξετριπωμένην και την εκύλισε εις βορβορώδεις χειμάρρους δι' όλων των δδών εις όσας ύπονόμους εύρεν έμπρός του.

Κατήρχοντο έρυθροί οι χειμάρροι προς τον Σιτηρόδρομον και επλημμύρουον δδού; και μαγαζεία και ύπόγεια και παρέρουρον παντοδαπάς άκάθαρσίας, άλλα πρό πάντων την σκόνην μέχρι ξεχαλικώματος των δδών. Που δέ και που έφαινετο κατάφορτος και περιρρεόμενος Ιθαγενής του Μαίλου ψάλτης, καρτερικός, ως πάντοτε, ύποφέρων και τον κατακλυσμέν έκείνον.

Ίστατο εις τό μέσον της δδοϋ με τά μακρά του ώτα άποστάζοντα και καταβιβασμένα :

Ανάμεσα στα κώματα λησμονημένοι όνομα

Τά πάντα έξέπλυνεν αυτή η βροχή και μόνον τον ρύπον της Όρας αφήκεν όπου ήτον.

Τόν άνεγνώσαμεν και μετά την βροχήν και τον εύρομεν αυτόουσιον τετυπωμένον εις την Όραν της προτεριαιας λέγοντα και μωρολογούντα περι διαμαρτυρίας Θεσσαλών κατά της ενώσεως, ως μη γενομένης πρωθυπουργόντος του κ. Τρικούπη.

Vico Campane δηλοί Όδόν Κωδώνων, και εικότως τις ύποείθουν ότι παρ' αυτήν ίσως κείται πολλοί ναβί, και έπομένως πολλοί κώδωνες. Άλλ' ουδέν τούτου άπατηλότερον, και άμα τις εισχωρήσιν εν αυτή και εύθείως θ' άπαλλαγη της πλάνης. Έξ όλων των άκαταρτήτων ήλων, όσους έφύρε ποτέ ο θνητός προς δεινήν βύσανον του άκουστικού τυμπάνου του πλησίον, μόνος ο ήχος των κωδώνων δέν άπρηχει εν τω μέσω της βοής και του έλαλαγμού της συνοικίας εκείνης. Είνε άκριβώς τό μόνον όργανον, όπερ λείπει από της καταχθονίου εκείνης συναυλίας. Απήνησα εν αυτή μυρία όντα και μυρία άντικείμενα, και ίστιατόρια, και παντοπωλεία, και καφενεία, και κούρεια, και κρεωπωλεία, και άρτοποιεία, και άλλα άνώνυμα έντευκτήρια ύπαγόμενα υπό την άμεσον επιτήρησιν των άστυνομικών όργάνων. άπήνησα άνθρώπους πάσης τάξεως, και παιδία ήμίγυμνα, και έπαίτας, και άοιδούς πλάνητας, και μοναχούς, και άνθοπωλιδας, και θυρωρούς. άπήνησα και άγελάδας, και ίππους, και όνους, και κύνες, και αίγας, και γαλάς, και όρνιθας. Ο πους μου προσέκοψε πολλάκις κατά θραυσμάτων ύίλου, κατά σκευών πηλίνων, κατά λεβήτων διαρρογόντων, κατά παλαιών υποδημάτων, κατά θνησιμαίων, είντιν ότι δέ και κάτ' οσοίων άλλων στερών και μη, μη ύπαγομένων βεβαίως εις τά συμκόλλητα των κωδώνων. Κώδωνας όμως ουδέποτε είδον η άνεκάλυψά που.

Άλλ' αν δαν έξέπλυνεν τό άρθρον έκείνο της Όρας, έξεθάρασεν ήμώς τό κατ' αυτόν διάφορον της Πρωτας, τόσον ώστε και τοι ειχε στοιχειοθετηθ με στοιχεία των 12 η Έρημηρις ήτις τό άνεδημοσίευσε δέν ήδυνάθη ν' άναγνώση τας άλλιας κατά Κομμουνδούρου γραμμάς του κ. Αλιγιάννη.

Άλλ' ενω ήλπίζομεν εις τά εσωτερικά να έχωμεν τό άπροχώρητον, εις τά έξωτερικά ήρχίσασιν όριστικώς προχωρούντες διότι με όλον τον κακόν οίωμόν την Τρίτην ήρξατο εισελαύνων ο στρατός μας—ο νεαρός, κ. Φιλίμων;— και κατέλαβε τό Δημηριό.

Μετά την άρνητικην αυτην εισβολήν εις την Άρταν τοιούτου έξόχως πολεμικού στοιχείου είνον είναι ο ήμίτερος στρατός, οι ειρηνόφιλοι σκέπτονται ν' άνεγειρωσιν άνδριάντα τω Κομμουνδούρω ειγγράφοντες, όπισθεν μόν του βάθρου τό περι τον Ράβουετς άρθρον της Έρημηριδος, εμπροσθεν δέ τά εξής περι Κομμουνδούρου αξιομνημόνευτα αυτης λόγια :

«Εδύγνωσούνη όφείλεται εις τον γρηαύν της πείρας και της μεγάλης ψυχικής Ισχύος άνδρα, όστις ένεκαρτέρησεν έκεί όπου πάς άλλος έξ ήμών ουτε διεξοδον όμαλήν θα εύρισκεν, ουτε γόητρον ήδύνατο να έχρη, άλλα θ' άπηλπίζετο και θα έμούντζονε.»

Τοιούτον μούντζωμα μετ' εύγνωμοσύνης η Έλλάς από πολλού περιμένει. Μά τέλος πάντων δε την μουντζώσουν οι πολιτικοί της μήπως και πάρη επάνω της.

Πολλοί κακοκέφαλοι μη λησμονούντες εν μέση τόσον πατιάνων και όμνων επί τη καταλήξει μας έρωτώσι : — Τί γίνεται ο Τομαρόπουλος ; — Υπάρχουν δέ μερικοί οι όποιοι εις άπάντησιν κουμβόνονται έσπευσμένως ώσει λησμονήσαντες. — Τί τρέχει ; μήπως είναι ιδώ ;

Πουριτίνος.

ΚΟΡΕΟΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ.

Κοιμώμαι και όνειρεύομαι κάτι όρατα πράγματα. Άλλ' αφνης ρεύμα κνισμών διατρέχον καθ' όλον μου τό σώμα μ' έξυπνά. συμμορία κορέων επίδραμε τά μέλη μου και προξενεί τρυμερές βιαιοπραγίαι. στέλλω τ' άποσπάσματα των δακτύλων μου εις καταδίωξιν των.

Πώς με τρέχει τό σώμα μου ! Μά επί τέλους, Θεέ, έχουν δίκαιον όσα σου ψάλλον οι θεολόγοι, είσαι μυστήριον, είναι ακατάληπτος. Στο Θεό σου (αν έχης) άντι να δημιουργήσης τον κόσμον εις επτά ήμέρας με κορέους και σνίπας και τόσα άλλα μικροθήρια και μεγαθήρια, δέν τον έδημιούργεις εις έξ μόνον χωρίς αυτά, άφ' ου μάάλιστα έκόπους κατόπιν να πλάσης και την γυναίκα ;

Άλλά τί να σε κάμω είσαι άνεύθυνος και ου όπως όλοι οι επί των θρόνων. πιστεύσε με, Θεέ, αν μου έπρότει-

Διατί τότε η δδός αυτη άπεκλήθη δδός Κωδώνων ; Ομολογώ ειλικρινώς ότι τό άγνωσ, ουδ' ίγνώσκων τούτο οι φίλοι, προς ου; πολλάκις άπέτεινα την έρώτησιν ταύτην. Ό; εις πάσας τας άρχαίαις πόλεις συμβαίνει, δδοί τινες διατήρησαν τό πανάρχαιον αυτών όνομα, ει και η αίτία δι' ην άπεκλήθησαν, του χρόνου προϊόντος, έξέλιπε πάντως, και ουτως η όνοματοθεσία των δδών διαφόρων πόλεων καταντή ένίοτε περίεργος λίαν. Άλλοτε, κατά τους μέσους ιδίως αιώνας, είνετο ίνα οι έκάστην συντεχνίαν άπαρτίζοντες κατέχουσι μίαν και την αυτην δδόν. άλλα τό έθιμον τούτο μικρόν κατά μικρόν κατηργήθη, καθίσσον αι διάφοροι κοινωνικαι και ιστορικαι περιπέτειαι πάσης πόλεως και την άρχικην ρωμαϊομίαν έκάστοτε μετέβαλον, και πολλά άπρηχαιμεία εθη μετέτρεψαν η και άπήλειψαν όλοτελώς. Άλλά, καιπερ του αιτίου έκλιπόντος, τό όνομα εν τούτοις έμεινεν επίζων, και ουτω μέχρι της σημερον εύρηται εν Νεαπόλει δδοί άποκαλούμεναι δδός Έμπορών, δδός Χρυσόχων, δδός Σχοινοπλόκων, δδός Αμαξηλατών, και προσέτι δδός Αιδουμένων Πενήτων ! Τό περιεργότερον όμως είνε ότι έντων των δδών τούτων η όνομασία ου μόνον δέν εξηγείται ποσώς εκ της όψεως και της χρησιμότητος αυτών, άλλα και εις φανεράν εύρίσκειται άντίφασιν μετά της κατ'εξοχήν αυτών. Ούτω, λόγω χάριν, ύπάρχει δρομίσκος της άποκαλούμενος δδός Ήλιου, και άλλος δδός των Ήραίων

Αυθίων και των Ήραίων Γυναικών. Άλλ' εις μέν τον πρώτον, ροπαρόν και σχολόν, ουδέποτε ο Φοίβος διενοήθη να ρίψη ουδέ μίαν κών άκτίνα, διότι, και αν εις τό έπεθώμει, δέν θα τό επέτρεπον αυτώ αι ύψηλαι, πολυόροφοι οίκοι, έξ των η δδός περιστοιχίζεται, οι δε των Ισογειών κάτοικοι, εκ των της πενιχρότερης τάξεως, αναγκάζονται πολλάκις ν' αναπληρωσι δια λυχνίας καπνίζουσης και άμαυρής τον λαμπρόν της ήμέρας φωστήρα. Οσον δέ εύρημον και ποιητικόν και αν τυγχάνη τό όνομα του δευτέρου, τό μέν φυτικόν βσιλείον εκπροσωπούσιν εν αυτώ μόνα τά σπηόμενα έντός του βορβορού φύλλα και στελέχη κρημδών, τό δέ ζωικών χονδροειδεις λαχανοπωλιδες και ίχθυοπωλιδες, αι τινες ουδέ την παραμικροτέραν δύνανται ν' αξιώσει συγγένειαν μετά της Αφροδίτης της Μήλου. Ίσως εκ των κωδώνων έλαβε την επωνυμίαν η περι της πρόκειται δδός, διότι εν άπωτάτη εποχή νύρσκοντο εν αυτή χαλκεις κατασκευάζοντες κωδωνας. Ίσως νύρσκοντο εν εκει ναός, τους κωδωνας έχων εύήχος και βροντοφώνους. Ίσως. . . άλλα η είσαίται αυται είναι άνωφελείς, διότι κατά πασαν πιθανότητα τό πράγμα δέν ενδιαφέρει λίαν τους αναγνώστας, όπως ουδ' έμέ, ειλικρινώς τό όμολογώ, μ' ενδιαφέρει περισσώτερον. Κατωίχησα εν τη δδω ταύτη επί έξάμηνον όλον, είδον αυτην εκ του σύνεγγυς, έσπούδασα και ήμελέτησα αυτην

ναν να με κάμουν πρωθυπουργόν της Ελλάδος αυτήν την στιγμήν, θα ήνοιον, διότι θα ήρρόντιζα περι της ύποληψης της τιμής μου, άλλ' αν μοι ήπρότειναν να με κάμουν βασιλέα θα τους ήβριζα' θα ήρρόντιζα περι της ύποληψης του πνεύματός μου. Τό ανεύθυνον δέν τρέπει εις τόν αυτόν παρονομαστήν τους βασιλείς και τους ήλιθίους ;

Ού ! ττό διάβολο ! ένώ ήσκηπτόμην περι βασιλείων ήσπασα ένα κορόν' τί βρωμα !

Αύτοι οι κορόνοι και της ήραιότερας κόρης τό ήραιότερον αίμα να πίνον, θα τό μεταβάλουν εις δυοωδέστατον' ούτω μερικοί άνθρωποι όσας ήδέας και αν παραδεχούην, και τας εύγενεστέρας άκόμη, τας κάμνουν ρυπαράς. Φαντάσου τόν Δεληγιάννην δημοκράτην.

Ήβρώμισαν τά δάκτυλά μου.

Άλλη πάλιν ήφοδος' ώς να ήταν στίχοι του Άντωνιάδου ήπέρχονται πολλοί, παρατεταγμένοι, ήμείλικτοι, με μόνην τήν διαφοράν ότι οι στίχοι του Άντωνιάδου μοι φέρουν τόν γλυκύτατον ύπνον του κόσμου, έν ώ οι κορόνοι ούτε μάτι δέν μ' άφίνουν να κλείσω. Τί κουτάς ! Να μή δοκιμάσω αν ο Έθελορτης της Κρήτης ήμπορεί να ψοφήσιν τους κορόνους' αν δέν τους ψοφήσιν, ήρεύτως θα τους άποκοιμήσιν. Έδώ βλέπω τήν μύτην μιας ήπιχειρήσεως' με έν όραμα του Άντωνιάδου ήμπορούν διαί αι Άθήναι να εύρουν τήν ήσυχίαν των.

Ήθυμοίμαι κάπου να άνέγνωσα ότι contraria contrariis medicantur' λοιπόν ο Θεός τους έπλάσε τους κορόνους' ώς Θεός θα τους ήκολοθρήσω' που ήνε τά σπέρτα ; α' ήδω. Νά' φρίτε ! Γεννηθήτω φως !

Και ήγένετο φως. Τώρα ήγίνα δημιουργός. Τί θα πάθουν !

Ήδέ τους πώς φεύγουν ! ήγάθησαν, ήξηρανίσθησαν. Παράδοξον πράγμα ! πώς ήσαστρέφονται τό φως αύτοι οι κορόνοι ! ήπαράλλακτα ώς ο Κουμουνδούρος. Άλλως τε ο Κουμουνδούρος άνήκει εις τήν φυλήν των κορών. Ο Κουμουνδούρος ήνε ο μέγας κορόνος της Ελλάδος έ βορών τό αίμά της.

Α ! Ήπι τέλους τόν συνέλαβα !

Χθές ήκαμα έν πείραμα' ήδεσα λεπτοτάτην κλωστήν εις ένα κορόν και τόν ήφηκα' ήτο τόνον ίσχνός ώστε ήμοίαζε πρds πειναλέον Μεσοήνιον, νεωστή ήλθόντα από τήν πατρίδα του και κατοικήσαντα εις τήν Πλάκα' τώρα τόν συνέλαβα, τόν κρατά. Τί παχύς, τί εύγλυτος, τί δοδυ ! και δια αυτά από τό ιδικόν μου αίμα, ώσάν τό αίμα μου να ήνε Βρωμολίμνη, Καστέλλα, και Καστανιώτισσα.

Νά σου λοιπόν κ' ήγώ τί σου κάμνω' ή πυρά σε άνάμενει επί της κορυφής του κηρίου μου' σωστό αυτο-δα-φέ' πριζοτριζεις αι ; αυτά παθαίνουν οι δημοί σου.

Μου εκλεψαν τήν δόξαν μου ! . . . αυτός όστις ήφευρε τας βόμβας μ' ήπρόλαθε' αν δέν τας ήφεύρισκεν αυτός να ήθε βίβαιοι ότι θα τας ήφεύρισκε ήγώ' άλλ' ειπε σύ, ώ άγνωστέ μου ήφευρέτα των βομβών, είτε ήγώ ειμεθα οι ήφευρέται, πρέπει να τό μάθη ο κόσμος, ή δόξα άνήκει εις τους κορόνους' αύτοι ένέπνευσαν και σε όπως ένέπνευσαν και ήμέ.

Ήδέ τους' τους ήχασες' δέν τους βλέπεις' τί άπέγιναν ; άναρριχώνται επί του τοίχου, φθάνουν εις τήν όροφήν, άκριθώς άνωθεν της κλίσης σου, ακριθώς άνωθεν του σώματός σου, σημαδεύουν έν μέλος σου, ύπολογίζουν, ζυγίζονται, και πράφ ! . . τήν δληήν των τήν έννοις από τήν δύναμιν του κνισμού σου.

ήπισταμένους, και διά τούτο ήπιχειρώ σήμερα να τήν περιγράψω, αν και τό πράγμα δέν ήνε εύκολον, διότι εικόνας τινές έντυπούνται μόν έν τας αίσθήσεις καθ' όλας αύτών τας φάσεις και τας λεπτομερείας, αλλά τό πνεύμα άμνηχανεί' άποδύση αύτάς έν πάση ακριθεία. Η γραφίς δέν ήναι πάντοτε χρωστήρ, ο δέ λόγος, κατά τήν ήσφρασιν του Γουσταίου Φλωβέρ, του άθανάτου συγγραφέως της Madame Bovary, ώς μηχανή πρds ήλασματοποίησιν, μηχανή, άραίοι, διαστέλλει πάντοτε τά αισθήματα. Καθó προείπον, ή όδός των Κωδώνων ήνε μία των θορυβωδεστέρων της Νεαπόλεως, ή' φ και κατ' ήρχας ήδυσφόρου και ήνωχλούμην υπό της άπαύστου τύρβης, τραχίως και άποτόμως πληττούσης τά εύαίσθητα ώτά μου. Άλλ' ή ήξις, ή σάειρα και πανίσχυρος αύτη θεότης, ήτις και αύτούς τους έν Άδου κολαζόμενους θα κατώρθου να καταστήσιν καρτερικούς και άδιαφόρους πρds τά βασιανιστήρια, αν ο Θεός τή ήκέτησε να ήσχωρήσιν και εις τά σκοτεινά εκείνα καταγώγια, ή ήξις κατώρθωσε να μ' ήξοικειώσιν μετά του άήθους εκείνου τρόπου του ζήν. Άλλως τε πάσαι τής πόλεως αι όδοι είσι θορυβώδεις, και εις οίαν δήποτε αύτών ή ζωή άνακικαίται και συνταρδέσσεται υπό διαφόρους φάσεις καθ' όλας τας ώρας της ήμέρας. Τό φαινόμενον τούτο εις δύο τινά αίτια άποδοτέον' κατ' ήρχας βεβαίως εις τό ζωνρόν και φιλοτάραχον του νεαπολίτου λαού, ύστερον δέ εις

της πόλεως τό σχέδιον και τήν κατασκευήν. Η έκτασις ταύτης ήνε δυσανάλογος πρds τόν πληθυσμόν, ήπερβαίνοντα τό ήμισυ ήκατομμύριον, αι δε όδοι αύτής, αι άρτηριαί ήλαδη δι' ών ήνεργείται ή κυκλοφορία, σχετικώς όλιγαί. Αι οικίαι της πόλεως, ήτις ήρειδουσα τά νώτα επί του ήπιχάριτος λόφου του Άγίου Μαρτίνου κατέρχεται βαθμηδίν και άραιούται πρds της ήραιότερας του κόσμου παραλίας, φαίνονται συνωθούμεναι και στίβαζόμεναι επ' άλλήλων, ώσει ήροθούντο τήν γεινίανσιν του φοβερού ήφαιστείου, καθώς τά πρόβατα συνωθούνται και συναγιάζονται έν τή πείμνη τήν νύκτα, άκούοντα ήγγυς άπηχούσας των θηρίων τας ώρυγάς. Έν ταίς όλιγαίς λοιπόν ταύταις όδοίς, αίτινες πλην σπανίων ήξαιρέσεων, είσι πάσαι στεναί, και άνήλιοι, και ρυπαράι, είσρέει καθ' έκάστην και συναστίζεται, και συγκρούεται και συνταρδέσσεται όλος κυκαών όντων κινουμένων. Τά άγοραία άμαξία, ούχι πάνυ εύπρεπή, υπό ένός κατασκευαστού ήππου συρόμενα ώς επί τό πολύ, και εις χιλιάδας πολλάς άνερχόμενα, ήλάνουσι μετά σπουδής άγόμενα υπό ήνίχου ρακενδύτου μόν, αλλά δεξιοτάτου, διασταυρούνται μετ' ήμετρήτου αριθμού μεγαλοπρεπών ιδιωτικών άμαξών τεθρίπων ένίοτε, μετά των όγκωδών άμαξών του ήπποσιδηροδρόμου, όπόθεν άέννας ήχει ή ήξια φωνή του κέρματος, μεθ' ου προειδοποιεί τό πλήθος ό δδηγός όπως άπομακρυνθή των σιδηρών ράβδων, μετά

Τί στρατιωτικά πνεύματα αύτοι οι κορόνοι ! Βίτε ίκανοί να διασπάσουν και τήν σφιγκτοτέραν πολιορκίαν. Έν εις τό Σεδάν ήπύρην ήξήντα χιλιάδες κορόνοι, τό Σεδάν δέν θα παρεδίδατο, ή αύτοι τοδλάχιστον δέν θα παρεδίδοντο αιχμάλωτοι.

Άλήθεια, τί στρατιωτικοί ! Ο ήλάχιστος των κορών δύναται να είπη σταήφων όσον θέλων ήγρίως τόν μύστακά του : Έπια αίμα ! και όλας όμοις αι στρατιωτικοί της Ελλάδος, οι κωδωνίζοντες τά σπαθιά των εις τους όρόμους, δέν ήμπορούν να τό είπουν.

Πολλοί κορόνοι ήνε γνησιώτερα τέκνα μερικών πατέρων, παρά οι υιοί των και αι θυγατέρας των' ήχουν περισσότερον πατρικόν αίμα εις τας φλέβας των . . .

Κοιμήτης.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

- Ω ! Καλώς μάς ήλθεσ καλώς μάς ήλθεσ ! . .
— Μετά έν έτος λαμβάνομεν πάλιν τήν εύχαρίστησιν να σε ήδωμεν
(έν τφ Μή Χάρεσσι)
— Καί τί ώραία ! Πόσον ώραία ! Μά τί ώραία !
Όραία άληθώς ήγαυρον πέρυσιν. Άλλ' είχα άγάπην (εις τό γραψίμω). Είχα ήλπίδα (εις τήν δόξαν) είχα πόθους (τόσους χρυσούς πόθους). Άλλά σήμερα δέν ήχω τίποτα.

Μίαν πρωίαν και άγάπην γραψίματος, και ήλπίδα δόξης και πόθους τόσους χρυσούς πόθους, μου τά ήππην όλα έν ήτμόπλοιον και ντουμπ-ντουμπ άπέπλευσεν επ' οίκου.

Και με άφρησε τυλιγμένον μέσα εις τας αιωνίους άράχνας των βιβλίων ώσπερ μούμιαν. Και εκεί όπου άνέμενα άποθέωσιν όλλγον έλειψε να πάθω άποκολοκύνθωσιν.

Ό Γάις Κλαύδιε Καίσαρ !
Άλλά τί σε θέλω εσύ, άρχιδάκα ! Θέλω τόν Μεριστοφιλήν. Μεριστοφιλή ! Σε θέλω. Έλθέ. Έλθέ να με άναγεννήσιν όπως Φαύστον γεγηρακότα, πολλά μαθόντα, άλλ' ήποκολοκύνθωθέντα. Να μου δώσης τά είκοσιν έτη τά όποια μου εκλεψεν ή γραμματική. Να μου δώσης τήν ήθώαν εκείνην χαράν τήν όποιαν μου εκλεψεν ή λύπη. Να μου δώσης τοδλάχιστον δ,τι είχα πέρυσιν.

Μυστηριώδη' ήίστην αίτείς, μέγα αίτείς. Ού τοι δώσω.

Με συγχωρείς, φίλη άναγνώστρια. Ένωθ' ότι δέν έννοις τόν μυστηριώδη διάλογόν μου και θυμόνευς άφου μάλιστα ο θυμός

vous rend bien plus jolie

και ήρωτά; και θέλεις να μάθης περι τίνος όμιλώ.

Ήθελα να σε άφήσω θυμωμένην, άλλ' ήπειθή ο θυμός σε κάμνει ώραίαν και ήγώ δέν θέλω να ήνε καμμία άλλη ως τήν κατ' ήξοχήν ώραίαν μου, τόν γλυκύν Μεριστοφιλήν μου, όστις θα με άναγεννήσιν, οε λέγω ότι ο λόγος ήτο περι του κοιμήτου.

Νυκτιφεγγής, νυκτιπλανής ο κομήτης στολίζει τόν γαλανόν μας όυρανόν κατ' αυτάς ήπαράλλακτα, όπως στολίζει τους όροσερούς περιπάτους μας και τά θέατρα μας ο Μεριστοφιλής μου.

Με λάμπειν άφθονον, με κόμην εκ δέσμης άκτινών—ο κο-

τών άμόρφων δημοσίων όχημάτων, μετά πλήθους όλου φορτηγών άμαξίων, έν οις άπορών ο ζήνος βλέπει πολλάκις ήξουμένα τρία ήτερογενή ζώα, ήππον τούτέστι, και όιον και βοϋν ! μετ' άμαξίων άλλων μικρών, πρds μεταφοράν ειδών, συρομένων υπό όνου μικροσώμου και ζωηρού. Παρά δε τό πεζοδρόμιον συναντώνται και περιδινούνται ρεύματα πλήθους νεζού, παντός φύλου, πάσης τάξεως, πάσης ήλικίας, και κυρίαι φιλαρέσκως ένδεδυμένοι, και κομψοί νεανίαι, και μοσχομάγικαι άδαμιαίαν έχοντες περιβολήν, και κληρικοί, και πρεσβύτει, και ήργάτιδες, και πλάνητες έμποροι, και ήπάται, πλήθος πολυποίκιλον, πολύχρον, βομβούν, θροούν, χειρονομούν, ήκχωπαίνον. Αυται είσιν αι αίτίαι, καθ' ήμάς, δι' ός και αύτός έτι ο ήε μεγαλειότερων της Βερώπης πόλεων καταφθάνων ζήνος καταπλήσσειται και ήλιγγιά επί τή ύπερβολική κινήσει και τφ θορύβφ. Και διά τήν ανακάλυψιν ήμών ταύτην δέν ήξιοϋμεν να μάς δοθῆ προνόμιον ήφευρέσεως και περγαμνή, διότι πολλοί άλλοι πρδ ήμών βεβαίως ήσκέφθησαν τούτο, άφου εις τό πνεύμα παντός τήν πόλιν ήπισκεπτομένου και ήπισταμένους ήξεταιζοντος τόν σχηματισμόν. αύτης προκύπτει πρώτη πασών ή ήδια αύτη.

Ήξεταιζην πολύ περι τήν περιγραφήν ταύτην, άλλ' ούχι άσκόπως. Μέλλων να όμιλήσω περι της όδοϋ των Κωδώνων, άναγκαίον ήρρινα να ήπροτάξω τήν κωδωνοκρουσίαν

ταύτην, ίνα δώσω εις τόν άναγνώστην νύξεις τινας περι των όδών της Νεαπόλεως, αίτινες πάσαι σχεδόν κοινά ήχουσι τά γνωρίσματα ταύτα, κατά τό μάλλον και ήττον παραλλάσσοντα, αναλόγως της θέσεως και της σπουδαιότητος εκάστης. Και ή όδός αύτη λοιπόν περιστοιχίζεται ως αι άλλαι υπό μακράς, συνεχούς γραμμής οικίων ύψηλών, ραιοχρόων, ως χαράδρα έν μέσω ύψηλών όρέων, ή ταπεινότερα των όποιων αριθμεί ούχι ήττονας τών πέντε όρέων, τινές δε αυτών όρθούνται τολμηραί μέχρι δυσθεάτου ύψους. Άλλά και ήδω της φυσικής τό άξίωμα ήφαρμόζεται, διότι οι έν αύταις κατοικούντες τόσον μάλλον ύψούνται και άνέρχονται εις ύψηλότερα στρώματα ήτμοσφαιρας, όσον κωμρότερον ήνε τό έρμα του θαλαστίου αύτών.

(Άκολουθεί)

Χαρ. Άννινος.

μήτης μας—επιθεωρεί την πρωτεύουσαν από της εσπέρας μέχρι της πρώτης μυστηριώδους αστυνόμευ εκπληρών χρέη.

Οι αστυνόμοι συνεννοούνται δια τηλεγραφημάτων περί της τροχιάς του, περί της πορείας του, περί της ηλικίας του και αυτός υπερήφανος, έχουν θρόνον τον ουρανόν και υποπόδιον την γην, μικτηρίζει τὸν θνητὸν νοῦν τῶν αστρονόμων.

Ο κύριος Κομμήτης. Είδον την Δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν. Είδον τὸν Περικλέα ἐναγκαλιζόμενον τὴν Ἀσπασίαν και σχεδιάζοντα τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ο Κομμήτης ἠτομάζετο ν' ἀπαντήσῃ ὅτε βροχὴ φεγ δαισιότατη τοῦ κατέβρεξε τὴν κόμην. Καὶ ὅταν ἡ κόμη του βραχῆ, χάνει ὁ δυστυχὴς τὴν λάμπην του και ὅταν χέσῃ τὴν λάμπην του, τὸν χάνει ὁ κ. Κοκκιδης, τὸν χάνει ὁ οὐρανὸς, τὸν χάνουν οἱ ἄνθρωποι. Βροχὴ κυριολεκτικῶς. Νομίζει τις ὅτι ἀκόμη βρέχει. Καὶ κατέστη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Πλατεία τοῦ Συναγμάτων καθρέπτης.

Υψιστοὶ θεοί! (ποῦ εἶσαι καυμένε Ἀλεξιάδην). Περιπατεῖν, ὀμιλεῖν, πίνειν καφέ. Ἐν τοῖς τριτοῖς τούτοις ὁ βίος τῶν Ἀθηναίων κρέματα. Βλέπεις π. χ. δύο κομψότατα ἐνδεδυμένους οἱ ὅποιοι γνωρίζεις ὅτι δὲν ἔχουν ἐργασίαν, και οὐδὲν ἐργάζονται, δὲν εἶσαι κομψῶς ἐνδεδυμένοι, παραρνεύσασαι με αὐτοὺς τοὺς κυρίους δύο. Οἱ δύο οὗτοι περπατοῦσι.

Βλέπεις δύο ἠρεθισμένους εἰς ἄκρον, ὑβρίζοντας, καταδικάζοντας, ἀναθεματίζοντας τὴν κυβέρνησιν π. χ. και πότε τοῦ Κομμουνιστοῦ τοῦ ὄνομα προφέροντας μετ' ἀγανακτήσεως, πῶς τοῦ Βελάντζα. Καὶ διατὶ δὲν φέρει τὴν βουλήν κρᾶζοντας, εἶδε; τὰ σκίπασαι, προσθέτοντας, και ἰδιὰ ἑαυτοῦ εἰς βούλευμα τῶν τριῶν πλημμελειοδικῶν ἐπαναλαμβάνοντας. Τότε εἰς ἔχρη δημαγωγῶ φλέβας σχεδιάζει ἐπαναστάσεις και σφαγὰς και ἐλευθερίας λαῶν. Νομίζει ὅτι θὰ καταγράψῃ μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν σου τοὺς δύο ἐκείνους; Ὁχι, δίδει ἐκείνοι οἱ δύο ὀμαλοῦσι.

Βλέπεις δύο ἄλλους τελευταίους, ἀναπαυτικώτατα καθι-

μένους πρὸ τοῦ καφενοῦ Γιαννοπούλου ἀπὸ πρώτης μέχρι μεσημέρας, ἀπὸ μεσημέρας μέχρι ἐσπέρας, ἀπὸ ἐσπέρας μέχρι μεσονυκτίου, ὅτε ὁ κύρ Ἀχιλλέας ἀναφωνεῖ τὸ σηκώθητε, σηκώθητε. Εἶνε ἐπιστήμονες, οἱ δύο ἐκείνοι, εἶνε ἐφρησεται νέων πρακτικῶν μηχανημάτων; εἶνε; . . . Ὁχι δὲν εἶνε τίποτε. Πίνουσι καφέ.

Περιπατεῖν, ὀμιλεῖν, πίνειν καφέ. Τριὰς ἅγια δοξα σοὶ!

Λοιπὸν, Μεριστοφιλή μου, εἰς τὸ ἔργον σου. Σὲ παραδίδω δεσμίαν και βασανισμένην τὴν ψυχὴν μου, τὸν θολωμένον νοῦν μου. Καὶ θὰ εἶδῃς ὅτι θὰ μοῦ ἐπανεῖλθῃ πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ κ. Γαβριηλίδῃ ἡ ἀγάπη (πρὸς τὸ γράψαι μὲν ἐνοεῖται), ἡ ἐλπίς (τῆς δόξης).

Ἦδη προσπαθῶ μετὰ δύο ἡματάκια νὰ ἀποκαλύψω τὸ τί θὰ εἶδῃ ὁ κομμήτης.

Χαίρετε, κατὰ τὸν φίλτατον Φαλλῆ.

Σφίγγ.

ΟΥΝΘΑΜ Ο ΑΧΕΙΡ.

Ἐπλήρωσα και ἐγὼ χθὲς τὸ κοινὸν χρέος, — δηλαδὴ τὸ εἰσιτήριο ἐκ δραχ. 1.70 — και ἔδραμον εἰς τὸ θέαμα τῶν πρωτοφανῶν, τῶν πρωτάνουστον, τὸ ἄλλοκοτον, ὅπερ αἱ Μοῦσαι παρέσχον εἰς τοὺς θεαμῶνας αὐτῶν, διὰ νὰ ἀντιπολιτευθῶσι τὸν Ἀπόλλωνα.

Θεέ μου, εἰς τίνα αἰῶνα διχονοίας και ἀποσκλήρυνσεως ἐφθάσαμεν! Αἱ Μοῦσαι τῶρα κατήντησαν νὰ ἀντιπολιτευθῶσι τὸν Ἀπόλλωνα, ὡς ἡ σύνοδος ἀντιπολιτευέται τὸν Μακράκην. Τίς οἶδε μὴ αὐρὸν ἀκούσωμεν ὅτι ὁ Καλλιγᾶς ἀντιπολιτευέται τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν και ὅτι ἡ Ὄρα ἀντιπολιτευέται τὸν κ. Τρικούπην.

Διαβάς τὴν γέφυραν τοῦ ἀγάρρου Ἰλισσοῦ εἰσῆλθον ἐν τῷ θεάτρῳ, και ἐθαύμασα τὴν διασκευὴν αὐτοῦ και τὰς πολυδαίδαλους εἰσοόδους και ἐξόδους, και τὰς μικρὰς κασιτερῖνας σημαίας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν φανῶν, και τὰ νεωστί χρωματισθέντα πρασινοβαρῆ θρανία, ἐφ' ὧν ὁ καθήμενος ἔμενε προσκεκολλημένος ὡς στρουθίον εἰς τὰ ἰζόδεργα πτανοθήρα.

Ἰδίως ὁμως μετ' ἐξέπληξιν ἡ εὐγένεια και ἀδρότης τοῦ ἐργολάβου. Ἐπεθύμει νὰ σὲ κρατήσῃ, εἰ δυνατόν, μέχρι τῆς πρῆτης εἰς τὸ θέατρόν του, και ἐκ τῆς στοργῆς οὐδὲ κἀν εἴω σὲ ἀφινε νὰ ἐξέλθῃς. Ὅτε εἰς ἐν τῶν πεντηκοντα ἡ ἐξήκοντα διαλειμμάτων ἐξήτησα νὰ ἐξέλθω πρὸς στιγμήν, ὁ θυρωρὸς δὲν μοὶ τὸ ἐπέτρεψε.

- Δός μοι ἐν εἰσιτήριον ἐπιστροφῆς.
— Δὲν δίδομεν τοιαῦτα.
— Πολὺ καλῶ, τότε μετ' ἠρωτῶ.
— Ὁχι, ἀν' ἐξέλθῃς δὲν θὰ σὲ ἀφῆσω πλέον νὰ εἰσιλθῃς.
— Ἦ ἀπάντησις αὕτη ἤξιζε δέκα τουλάχιστον φιλήματα, ἀλλ' ἐγὼ ἐνετρέπην νὰ τῷ τὰ δώσω ἐν τῷ μέτῳ τόσοσκόπου. Ἐχῶ και ἐγὼ τὰς στιγμὰς τῆς αἰδημοσύνης μου.
— Ἄν ἄλλος τις ἐξ ὑμῶν δὲν ἔχει τὰς αὐτὰς ἀνασκοπὰς, ἄς τῷ τὰ δώσῃ διὰ λογαριασμὸν μου και θὰ με ὑποχρεώσῃ πολὺ.

Περήμενᾶ μετὰ τῶν ἄλλων συγκαταδίκων μου ἐπὶ μίαν και ἐπέκεινα ὥραν ἕως νὰ ἀνασυσθῇ ἡ αὐλαία. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο κατεγινόμεθα νὰ θαυμάζωμεν τὴν ζωγραφίαν ἧς παριστᾷ Μοῦσαι ἡ Νύμφας, ἀλλὰ νύμφας πολλὰς ἔχουσας τὴν ομοιότητα μετὰ τὰς ἄλλοτε κατοίκους βρωδῶν εἰνος τοῦ Πειραιῶς παραλλῆλα. Μετὰ τοῦτο ἤρξαμεθα συζητοῦντες περὶ τῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς σκηνῆς θεωρεῖων, ἄτινα ἦσαν κεκλεισμένα, κατὰφρακτα ὑπὸ πανίου. Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι εἰσέκοτον ἐντὸς αὐτῶν αἱ χανούμισσαι τῆς Ἄρτας ἔλθουσαι ἐκείθεν ἐσχάτως και περίεργοι νὰ ἴδωσι τὰ δημόσια θεάματα τῆς πρωτεύουσας. Ἄλλοι πάλιν διετίεοντο ὅτι ἐκεῖ μέσα ἦτο κεκλεισμένον τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, περίεργον νὰ ἴδῃ πῶς δύνανται νὰ ἐνεργῇ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς χεῖρας. Τέλος μεθ' ἱκανὴν προσδοκίαν εὐρηστέθησαν νὰ μᾶς παίξουν τὸν . . . βασιλικὸν ὕμνον, και μετὰ συναυλίαν ποδοκροτημάτων και συριγγῶν και ραβδισμῶν ἐπὶ τῶν θρανίων, ἀνεπετάσθη ἡ αὐλαία.

Δὲν προτίθειαι νὰ περιγράψῃς ἐν πρὸς ἐν τὰ καθήκοντα τοῦ ποικίλου θεάματος. Ἄλλως τε μικρὰς ἀξίας ἦσαν και τὸ τυρολικὸν ἄσκα τῶν δύο γερμανίδων ἀοιδῶν, ὧν ἡ φωνὴ ἦτο εἰς ἀντίστροφον λόγον πρὸς τὸ σῶμα ἐκάστης, οὐδὲ τὸ ἀσθηματικὸν μέλος τῆς κατόπιν φωνῆς γαλλίδος ψαλτρίας, οὐδὲ τὰ παράβολα και κορυβαντιῶντα ἄλματα τοῦ general B o u m. Τὸ σπουδαῖον και κύριον πρόσωπον τῆς παραστάσεως ἦτο ὁ ἄχειρ, ὁ ἄχειρ βιολιστῆς, ὁ ἄχειρ παικτῆς, ὁ ἄχειρ σκοπευτῆς, ὁ ἄχειρ πολυτέχνης. Καὶ ἐπεφάνη αὐτός τῷ ὄντι και ἐξετέλεσε δύσκολα και καταπληκτικὰ τῷ ὄντι ἔργα διὰ τῶν ποδῶν. Ἐπαίξε ἐπὶ βιολίου, προσδεδεμένου ἐπὶ σκιμποδος, τεμάχιόν τι τοῦ Τρονατορε ὀλίγον παραφῶνας ἀν' ἑαυτῆς, ἀλλ' ὅπερ οὐδ' αὐτὸς ὁ Βέρδης θὰ εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ παιχθῇ κάλλιον . . . διὰ τῶν ποδῶν, ἐπαίξε σάλπιγγα, ἐξέβαλε ἀπὸ τοῦ θυλακίου τὸ ρινόμαντρον και ἀπέμαξε τὸν ἰδρώτα, ἐπαίξε σικίτζο ἀναμίξας τὰ παιγνίσχάρτα ὡς δεξιότατος παίκτης, ἀνῆψε αἰγάρρον, ἐσκίπευσε και ἐπροβόδησε θαλῶν ἐπὶ σκοποῦ δι' ὄπλου, πάντοτε διὰ τῶν ποδῶν και σχεδὸν θὰ ἐπαίξε και μπιλιάρδον διὰ τῶν ἰδίων. Ἄν ἤρξομαι ποτὲ εἰς χεῖρας, τούτεστι εἰς πόδας μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀν και ἔχω δύο χεῖρας περισσοτέρας αὐτοῦ, θὰ ἐφρευγον ὡς λαγωγῶς. Ἦτο ἱκανὸς νὰ με ὑλοφορτώσῃ . . . με τοὺς πόδας του.

Θάυμα ἰδένασι ἀληθῶς. Ὁ Οὐνθαμ οὗτος, γερμανὸς τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη ἄχειρ. Ἄλλὰ διὰ τῆς θαυμασίας ἐπιμονῆς και κατάρσεως κατάρθωσε νὰ ἀναπλήρωσῃ τὴν ἐλλείψιν, ἐξασκῶν τοὺς πόδας εἰς πάσας τὰς ἐργασίας και μεταχειριζόμενος αὐτοὺς ἀντὶ χερῶν, ὥστε δύνανται νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ θέσις του αὕτη εἶναι ἔργον τῶν ἰδίων του χερῶν . . . δηλαδὴ τῶν ποδῶν. Βίβαι νέος τὴν ηλικίαν, ἀν και ἡ ἀτριχος ἐκείνη μορφή οὐδὲμίαν ἡλικίαν ἐκφράζει. Ἦ μορφή ἐκείνη εἶναι ἀποτρόπαιος. Ἦ ρις αὐτοῦ πεπαισμένη περὶ τὴν βάσιν προέχει κωνοειδῆς, και κάτωθεν αὐτῆς ὁ πάγων δῆξι και προέχων, ἀποτελεῖ πλήρη ομοιοκαταληξίαν. Βίβαι εὐτραφέστατος, ἀλλὰ τὸ σῶμα του στοργύλον περὶ τὰ μέσα λεπτινέεται ὡσον προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω, ὡς οὐρὰ ἰχθύος. Καὶ τῷ ὄντι τὸ βαρὺ σῶμα ἐκείνο μετὰ τὰς δύο ἀπὸ τῶν ὤμων ἐξαερωμένης ἀδρανείας και ἀτόνοδος χερσίδας αἰτινες πίπτουσι κεναὶ ἐντὸς τῶν θυλακίων μοῖσαι πρὸς πτεφύγια, φαίνεται φώκη τις, φάλαινα μικρὰ ἀγρευθεῖσα και

συνειθισσασα νὰ ζῇ ἐπὶ τῆς ἐρηξ. Φέρεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς βραχείας περισκελίδας και μεγάλας περισκελίδας μεταξίνας δικηκούσας μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ πέλματος, ἐπειτα ἐξέρχονται οἱ δάκτυλοι τοῦ ποδὸς ἐπιμήκεις, ὀστεώδεις, εὐγροφοί, θαυμασίως ἀνεπτυγμένοι. Τὰ πάντα πράττει μετὰ τοὺς πόδας, τρώγει, πίνει, ζῆταται, νίπεται μετὰ τοὺς πόδας και τὸ περιεργότερον χορεύει μετὰ τοὺς πόδας και κομᾶται μετὰ τοὺς πόδας! Ὁ ἄχειρ οὗτος ἔχει τὸ ἐξῆς πλεονέκτημα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ γινόμεθα τετράποδα δασάκις τὸ θελήσωμεν — και δυστυχῶς τὸ θέλομεν πολὺ συχνά — ἐκείνος και νὰ θέλῃ δὲν δύναται, μένει πάντοτε δίπουν. Εἰπέ τον γαῖδαρον, ἀν θέλῃς, — γαῖδαρος μετὰ δύο πόδια γίνεται; Ἐν μόνον δὲν μᾶς ἔκαμεν νὰ μάθωμεν, ἀν σίεπτεται μετὰ τὰ πόδια. Ἄλλὰ τοῦτο δὲ θὰ ἦτο μέγαν κατόρθωμα. Σκίεπτοιται τόσο μετὰ τὰ πόδια σήμερον.

Σκέψαις. Ὑποθέσασαι πρὸς στιγμήν ὅτι ἀσθενεῖ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς και ὁ ἱατρὸς μεταβαίνων νὰ τὸν ἐπισκερθῇ θέλει νὰ ἴδῃ τὸν σφυγμὸν του. Πρέπει νὰ τῷ προτινῇ τὸν πόδα; Ἄν ἔχῃ ἐρωμένην και θέλει νὰ τὴν ἐναγκαλιεθῇ πῶς θὰ κάμῃ; Χρειάζεται νὰ τὸν δίσουν μετ' αὐτῆς, και τότε . . . Τὸν χεῖμα να εἰς τὸ ψῆχος, θὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἀπὸ γάντια. Μεταβαίνει νὰ ἀγοράσῃ εἰς ἐν κατάστημα, και ὁ ἔμπορος τὸν ἐρωτᾷ. — Τί ἀριθμὸν ἔχει . . . τὸ πόδι σας; Δύνανται νὰ λέγῃ ἐπιχειρῶ, διαχειρίζομαι και ὄλας τὰς λέξεις τὰς συνθέτους ἐκ τοῦ χεῖρ; Ὅταν γράφῃ θὰ λέγῃ εἰς Β'χμ ἀνὰ πόδας τὴν ἐπιστολήν σας. Ὁ κλητῆρ θὰ τῷ ἐμποδίσῃ ἀντὶ νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ τὴν κλῆσιν. Τὴν περιουσίαν του θὰ τὴν διαποδίσεται ἀντὶ νὰ τὴν διαχειρίζεται. Ἦ σὺλλογὸς του θὰ λάβῃ τὸν πόδα του εἰαν θὰ τὸν νυμφρευθῇ. Ἄν δὲ ἀπελπισθεῖς ποτε θελήσῃ νὰ αὐτοκτονήσῃ, τότε θὰ . . . ἀποποδισθῇ!

Ἐπιλογοί. Ὡ, ἀν ἡ κυβέρνησις ἐφρόντιζε νὰ εὐρῆ τῶσους ἄχειρας ὡς τὸν Οὐνθαμ, ὅσα και τὰ ταμεία τοῦ Κράτους διὰ νὰ τοῦ; διορίσῃ ταμίαι! Τουλάχιστον δὲν θὰ συνέβαινον τότε τόσοσ εύκολα τὰ Βελαντζαῖα, διότι μετὰ τοὺς πόδας κλέπτει τις δυσκολώτερα ἢ μετὰ τὰς χεῖρας.

Ἀκουσθὲν ἐν τῷ ὑπερώφ. — Καὶ πῶς θὰ ψηφίσῃ αὐτὸς; Πάντοτε ἐλλογεῖ; ὁ Ἕλλην!

Bobb.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Διάλογος μεταξὺ δύο ὑπηρετῶν: Ἦ Σταμάτα διερχομένη βλέπει τὴν Γιαννοῦλᾶ καθαρῶς ζουσαν τὴν εἰσοδὸν θὰ τῷ παρῶθρου. — Καλημέρα, Γιαννοῦλα. — Καλημέρα, Σταμάτα. — Ἐγέννησες ἀκόμη; — Ἐ' ἔχω καιρὸ, καυμένη;

Ἄποστρατος ἀξιωματικὸς πατὴρ πολυαριθμοῦ οἰκογενείας, ὑποβάλλει ἀναφορὰν εἰς τὴν Κυβέρνησιν αἰτούμενος βοήθημα. Ἄφου ἀνέφερε τὰς ὑπηρεσίας του καὶ τὴν πτωχείαν του, ἔκαμε τὴν ἐξῆς ἀνακεφαλαίωσιν :

Ἐκοτρητείας 3

Μεταθέσεις 4

Τέκνα 7

Τὸ ὅλον 14

Δεκατέσσαρα τί ;

..

Ἐκ τοῦ προγράμματος τοῦ Θεάτρου τῶν Μουσῶν.

«Περὶ τὸ τέλος τῆς περιόδου καὶ ἀπὸ αἰσιωτέρου οἰωνοῦς θέλουσι τραγωδεῖσθαι διάφορα ἐκλεκτὰ τεμάχια, προτιμωμένων τῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων μουσικοδιδασκάλων.»

Ὅταν θὰ προτιμῶνται Ἕλληνες καὶ ξένοι μουσικοδιδασκαλοὶ, τότε θὰ προτιμῶνται ὅλοι. Καὶ ἀπὸ ποίους θὰ προτιμῶνται τότε ; Ἀπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοῦς ;

..

Ἐξ ἑτέρου προγράμματος τοῦ Παρθενῶνος :

«Θίασοι Ἀστριακοὶ ἐκ Μαγνησίας, ἐπιχθίσι συγκείμενος ἐκ διαφόρων προσώπων, τὰ ὅποια θέλουσι τραγωδεῖν καὶ παινίζουσι διάφορα Σαρικὰ ἄσματα κλπ.»

Τὰ σαρκικὰ ἄσματα τὰ κρατοῦμεν διὰ λογαριασμόν μας, ἀφου μᾶς τὰ ἔδωκεν ἡ Ἐφημερίς. Βίμεθα ὅμως περίεργοι νὰ ἴδωμεν πῶς θὰ κάμνουν τὰ τρία ἀνωτέρω πράγματα ; νὰ τραγωδεῖν, νὰ παινίζουσι καὶ νὰ θέλουσι ταυτοχρόνως !

..

Μάγκας πωλεῖ ἐξωθὶ τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν τὴν Παλιγγενεσίαν καὶ φυλλάδιόν τι περὶ διφθερίτιδος καὶ φωνάζει :

— Ἡ νέα Παλιγγενεσία, καὶ ὁ νέος διφθερίτης !

..

Ὁ κ. Α. εἶναι φίλος τοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατουμένου ἀστειοτάτου Γκορδζῆ.

Μετά τινος ὁμιλίας ἐκ τοῦ παραθύρου τῷ λέγει ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἴδῃ καὶ τοὺς ἄλλους συγκρατουμένους του.

Ὁ Γκορδζῆς λαμβάνων θέσιν Νικηφόρου εἰς τὸν Ἀρχοντοχωριάτην ὅταν φωνάζῃ : Δούλοί μου ! εἰδοποιεῖ τοὺς συναδέλφους του διὰ τῆς προσωνομίας :

— Κλέφταιας ! Σὰς ζητοῦνε !

Κόστας ὁ σκουπιδᾶς.

ΜΟΝΟΝ ΔΙΟΤΙ ΗΤΟ ΣΥΜΠΕΘΕΡΟΣ ;

Ὁ Σκαλαρῆς τοῦ «Ραμππαγᾶ» ἐφράζε διότι ἐν τῇ θέσει τοῦ ὑπογραμματέως τοῦ στρατοδικείου διορίσθη ὁ καλὸς νέος Ὁρέστης Μαυραγένης, διδάκτωρ τοῦ δικαίου καὶ δικηγόρος πρὸς διετίας, καὶ ἐπίστρατος τοῦ ἰππικοῦ δεκανεύς. Ἀλλὰ τί ἤθελε λοιπόν ; νὰ μὴ διορισθῇ εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὁ νέος οὗτος ἂν καὶ νύδοκίμησεν ἐν ταῖς ἐξετάσεσι ὧ ; καὶ ὁ συνεξετασθεὶς νέος Πασπάτης αὐθορμήτως ἐδήλωσε καὶ πρῶτος ἐκρίθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, διότι εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἦε ἀπλοῦς συμπέθερος τοῦ ὑπουργοῦ ; ἠθέλε διὰ τοῦτο νὰ ἀνατραπῇ ἡ τάξις τῆς ἀριθμητικῆς καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ εὐαγγελικὸν λόγιον καὶ ἔσχατοι πρῶτοι ; Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅλοι εἴμεθα, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ Σκαλαρῆως ἐξαιρούμενου, ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ «ΚΕΔΙΒΙΕ».

Τὰ Ταχυδρομικὰ Ἀτμόπλοια «Κεδιβιέ» ἀναχωροῦν ἐκ Πειραιῶς καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἀκριβῶς τὴν μεσημέριαν 8' Ἀλεξάνδρειαν προσεγγίζοντα εἰς Θήραν.

Καθ' ἑκάστην δὲ Τρίτην ὥραν 4 Μ. Μ. διὰ Κων(σταντιν)πόλιν προσεγγίζοντα εἰς Σύρον, Τήνον, Σμύρνην, Μυτιλήνην, Δαρδανέλλια καὶ Καλλιόπολιν.

Πληροφορίαι δίδονται εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Κεντρικόν Πρακτορεῖον καίμενον παρὰ τῇ Πλατείᾳ Ἀπόλλωνος.

Θάνατος εἰς τοὺς κορίους

τοὺς κώνωπας, σκύπας, ψύλλους, κανθίρους κτλ. :

Ἐντομοκτόνος κόνης τοῦ Βικὰτ μετὰ φυστηῆρος,

80 λεπ.—Ἐκαστος φυστηῆρ πλήρης κόνης—λεπ. 80

Ἡ παγκόσμιος καὶ ἀλάνθαστος κόνης τοῦ Βικὰτ, ἡ τοχούσα τῶν πρώτων βραβείων εἰς ὅλας τὰς παγκοσμίους ἐκθέσεις, κέκτηται τὴν ιδιότητα ν' ἀποκτείνῃ ἅπαντα τὰ ὄχληρὰ καὶ φθοροποιὰ ἕντομα, οἷον κώνωπας, κορίους, ψύλλους, σκύπας καὶ αὐτοὺς τοὺς κανθίρους. Ἡ κόνης αὕτη εὐρίσκειται ἐντὸς φυστηῆρος (insufflae) καὶ δι' οὗ ἐκτοξεύεται εἰς ἀπάσας τὰς ὁπὰς καὶ σχισμάδας τῶν κλινῶν, τῶν τοίχων κτλ. καὶ εἰσδύουσα εἰς αὐτὰς τὰς φωλιὰς καταστρέφει τὰ τε ἕντομα καὶ τὰ ὠὰ αὐτῶν.

Διὰ τῆς εὐτελεστάτης αὐτῶν τιμῆς ἕκαστος δύναται νὰ ἐπαλλάττηται τῶν ἐνοχλητικῶν αὐτῶν ζωφίων ἅτινα εἰσὶ ἐληθῆς μᾶστιξ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους.

Κεντρικὴ ἀποθήκη παρὰ τῷ φαρμακεμπορείῳ Κ. Ὀλυμπίου. Ὅδος Ἑρμοῦ 206.